

SENTÈNCIA DE 14 D'ABRIL DE 2005

Reconeixement del deute: eficàcia.- Prejudicialitat civil: requisits.- Prova de testimonis.- Valoració de la prova

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal del Sr. Serge B.V. va formular demanda, de data 15-11-2002, envers el Sr. Guillem S.E., segons la qual demanava la condemna del defenent a l'abonament de la quantitat de 36.060,73 Euros, amb més els interessos legals i les costes processals.

El Sr. Guillem S.E. va oposar-se a la demanda, per escrit de data 5-11-2002, i va sol·licitar que es procedís a desestimar la demanda i a imposar les costes processals a la part agent.

II.- L'Honorable Tribunal de Batlles va dictar sentència, de data 7-9-2004, en virtut de la qual decidia: "DECIDEIX Que estimant la demanda de la part actora, ha de condemnar i condemna al Sr. Guillem S.E., a pagar al Sr. Serge B.V. l'import de 36.060,73.- euros, més els interessos legals a partir de la data de contesta a la demanda, més les costes judicials causades en el present procediment, inclosos els honoraris d'advocat i procurador".

III.- La part defenent va interposar recurs contra la sentència d'instància i, en data 22-12-2004, va formular llur escrit de conclusions, on pels arguments continguts en el mateix, sol·licitava la revocació de la sentència dictada a la instància. Per el contrari, la part apel·lada va presentar llur escrit de contesta a les conclusions, de data 25-01-2005, en virtut del qual i pels arguments continguts en el mateix, demanava que es confirmés la sentència d'instància i s'imposessin les costes processals a la part recurrent.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- La part defenent s'alça contra la sentència d'instància perquè entén, en primer terme, que del material probatori que es troba a les actuacions es refermen les al·legacions de la part recurrent. Així, afirma que la testifical del Sr. B. recull que la venda de la societat es va fer perquè es gaudia de l'exclusiva de venda de les cases de fusta prefabricada; no es recull l'existència de relacions empresarials entre les parts que va originar el reconeixement de deute i tampoc que la venda de la societat restava supeditada a la fabricació d'una casa de fusta per l'ús personal del defenent. Afegeix que resta, per tant, provat l'engany en la venda de la societat, al no existir l'exclusiva, com si resultava de l'anunci de la venda de l'empresa que aparegué a la revista Set Dies. En segon terme, manifesta que existeix un procediment en contra de la mercantil Escandinavia-Xalet, S.L., el Sr. BI. i altres i s'escauria suspendre els presents autes, atès que es tracta d'un litigi on s'examina el defecte de la venda d'una casa prefabricada al Sr. B.

II.- La resolució del present recurs exigeix començar l'estudi del mateix, precisament, pel segon dels motius o greuges que s'al·leguen, com és la petició de paralització. En aquesta sentit, la part recurrent sol·licita que es suspengui el curs de les presents actuacions fins que es resolguin altres autes en els que es discuteix l'existència de defectes en la construcció d'una de les cases prefabricades per la societat venuda al defenent. En definitiva, el que s'argumenta no és altra cosa que l'existència d'una hipòtesi de prejudicialitat civil, per la qual caldria suspendre el presents autes fins que l'altre procés hagués finalitzat. I aquesta argumentació no pot ésser atesa, tota vegada que la prejudicialitat civil requereix que per la resolució d'un procés sigui necessari resoldre alguna qüestió o extrem que esdevé objecte d'un altre litigi, de manera que es pot acordar la suspensió del procés. Però, en aquest cas, la resolució de les presents actuacions, que versen sobre una reclamació de quantitat per la venda d'una societat limitada en res es pot veure afectada pel fet que existeixi un altre procés en el qual es debat sobre l'existència de defectes en la construcció d'una casa prefabricada per la societat venuda. Per consegüent, s'escau refusar aquesta petició de suspensió del procés i continuar amb el coneixement del mateix.

III.- En relació a la inadequada valoració de la prova practicada pel jutjador d'instància, aquesta Sala ha procedit a valorar de nou la mateixa, en consonància amb les proves practicades, i ha extret les següents conclusions. En primer terme, pel que fa referència a l'al·legada exclusiva de venda de les cases de fusta prefabricada per Espanya, França i Andorra, s'ha d'assenyalar que la mateixa no es desprèn del document que es troba al foli 74, atès que en el mateix solament s'anuncia: "En venda CONSTRUCTORA IMPORT-EXPORT de xalets de fusta nòrdica amb proveïdors i clients". Per altra part, tampoc de les proves testificals, com pretén la part recurrent es pot assolir aquest corol·lari. En efecte, el testimoni Sr. T.P. (foli 166), qui coneixia l'estat de negociació de les parts i que va estar present en tres o quatre reunions, a la vegada que va fer d'intermediari entre les parts contractants i el Notari, reconeix que mai es va parlar d'exclusivitat. Així mateix, de la testifical del Sr. B. (foli 168) resulta que el testimoni afirma, en relació al pretès pacte d'exclusiva, ignorar que li oferia el Sr. BI. al Sr. Guillem S.E. I el mateix s'esdevé amb els altres testimonis. Així, el legal representant d'I. (foli 169) manifesta que va donar publicitat de les fotografies de la casa del Sr. B. i que algú, llur identitat ignora, li va dir que tenia l'exclusiva d'aquelles cases i va retirar la publicitat. D'aquesta prova sembla desprendre's que l'exclusiva no era per la construcció, sinó per la venda de les mateixes; extrem irrellevant pel present litigi, a la vegada que les manifestacions del testimoni que algú, sense precisar qui, li va indicar que tenia l'exclusiva no acrediten l'existència d'aquesta. Quant al testimoni del Sr. S. (foli 170), malgrat la tatxa del mateix, el que no impedeix la seva validesa sinó que el mateix hagi de ser valorat en consonància amb les seves circumstàncies (prestanom de l'empresa del defenent), aquest afirma desconèixer les condicions de les relacions comercials entre l'antic titular de la societat venuda i el Sr. Guillem S.E., el que per se comporta que ignori si es venia o no l'exclusiva de fabricació de les cases de fusta. D'aquí que quan assevera que sap que el Sr. Guillem S.E. té l'exclusiva per Andorra, aquest coneixement no pot provenir de les relacions mercantils entre les parts, atès que ignora l'abast de les mateixes, i, per consegüent, al no esmentar la font del seu coneixement sobre la pretesa exclusiva fa que la seva asseveració resti òrfena de recolzament i no pugui ésser tinguda en compte.

En conseqüència, de la prova que es troba a les actuacions no es pot desprendre el compromís de l'agent de vendre una societat que gaudia de l'exclusiva de fabricació

de cases de fusta prefabricada, ni tampoc que aquest extrem fos una condició de la venda de la societat, com ho afirma el testimoni Sr. T.P. i ho ignoren els altres, per la qual cosa no es pot acollir l'argument de la defenent que va patir un engany a l'adquirir la societat sense exclusiva.

IV.- Resten per analitzar les al·legacions de la part recurrent respecte de l'existència de relacions comercials i sobre l'obligació de l'alienant de la societat mercantil de supeditar el pagament del preu d'aquesta venda a la construcció d'una casa prefabricada per l'ús personal del defenent.

Quant a la primera qüestió, la part defenent al·lega que el reconeixement de deute es fonamentava en l'existència d'unes relacions comercials i que existia una exclusiva. Pel que fa a l'absència d'exclusiva ja s'ha raonat en els fonaments precedents i, per consegüent, no s'escau afegir res més. En canvi, sí que en el reconeixement de deute (foli 148) efectuat pel defenent, en la part expositiva, s'assenyala que les parts avui litigants mantenen relacions comercials. Però d'aquesta asseveració no es desprenen les conseqüències revocatòries que pretén la part recurrent. En efecte, aquestes relacions comercials, a manca de prova per la defenent, que és qui suporta l'onus probandi de les al·legacions que efectua per a refusar el pagament del deute reconegut, responien, com consta provat a les actuacions, a l'interès del defenent per adquirir la societat de l'agent, a la vegada que es va instrumentar també amb la intervenció d'un prestanom. I, en aquest sentit, en aquestes relacions comercials iniciades amb la intenció d'adquirir una societat dedicada a la construcció i venda de xalets de fusta nòrdica i que fructificà, es van establir contactes entre les parts, es va tenir una entrevista amb els fabricants de fusta d'Estònia i es van dur a terme diferents reunions entre els Srs. BI. i Guillem S.E., fins i tot en presència del Sr. T.P. (confessió en judici del defenent, foli 163). En conseqüència, sí que s'han d'admetre les relacions comercials entre les parts, de les quals va sorgir la perfecció d'una compra-venda, a la vegada que es va documentar públicament un reconeixement de deute per part del comprador de l'esmentada societat en relació al preu que havia de satisfer. Però, d'aquestes relacions comercials que consten acreditades a les actuacions ni es deriva, com s'ha vist abans, l'existència d'una exclusiva ni cap altre element que aboni la tesi de l'engany, adduïda per la part recurrent.

Per últim, manifesta la part recurrent que el pagament restava supeditat a la construcció d'una casa

prefabricada pel seu ús personal i que no se li va indicar quin era el cost, elevat, per a homologar una casa d'aquest tipus. Aquest argument tampoc pot reeixir. En efecte, no existeix cap prova documental que aboni la tesi de la recurrent referent al condicionament del pagament del preu a la construcció d'una casa de fusta per l'ús personal de la defenent. Així, el reconeixement de deute no conté cap indicació en el sentit al·legat. I tampoc de la testifical practicada les actuacions es pot desprendre aquesta conclusió, tota vegada que el Sr. T.P. manifesta (foli 166) que mai en la seva presència es va parlar de la construcció d'un habitatge per a ús personal del Sr. Guillem S.E., malgrat haver estat present a les reunions i tractes comercials entre les parts, mentre que de les testificals dels Srs. B., E.F. i S. (folis 168, 169 i 170) no es fa cap menció a l'obligació de construir una casa per l'ús personal del defenent. En definitiva, al tractar-se d'una al·legació que havia d'acreditar el recurrent i trobant-se la mateixa òrfena de tota prova, s'escau refusar-la i confirmar també en aquest punt la resolució d'instància.

V.- El refús del recurs d'apel·lació s'ha de traduir, en matèria de costes processals, en la imposició a la part recurrent de les costes processals d'aquesta alçada (arg. Codi 7,51,5).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs interposat pel Sr. Guillem S.E. contra la sentència, de data 7-9-2004, dictada per l'Honorable Tribunal de Batlles, i confirmar íntegrament la seva part decisòria, amb imposició a la part recurrent de les costes processals derivades d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-